

În dialog cu toții

Isus nu limitează dialogul său la un grup mic, restrâns: vorbește cu toții

19.04.2012

Isus spunea mulțimilor toate acestea în parabole și nu le spunea nimic fără parabole (Mt 13, 34)

Isus nu limitează dialogul său la un grup mic, restrâns: vorbește cu toți. Cu femeile sfinte, cu mulțimile întregi; cu reprezentanții claselor înalte ale lui Israel ca Nicodim, și cu vameși ca Zaheu, cu persoane care se

considerau *observanți*, și cu păcătoși ca samariteana, cu cei bolnavi și cu cei sănătoși; cu cei săraci, pe care îi iubea din toată inima; cu doctorii legii și cu păgânii, a căror credință o laudă mai mult decât cea a lui Israel; cu bătrânii și cu copiii.

Isus nu neagă nimănui cuvântul său, și este un cuvânt care vindecă, care mângâie, care luminează. De câte ori am meditat și am făcut să meditez acest stil apostolic al lui Cristos, uman și divin în același timp, bazat pe prietenie și încredere!

Amintiți-vă de conversația cu samariteana. Ce minunat este modul de a vorbi al lui Cristos! Știe să spună lucrurile astfel ca acea femeie, din păcătoasă, să treacă la vestirea adevărului: Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce eu am făcut. Să fie oare Mesia? Au ieșit atunci din cetate și au mers la el. Da, fiicele și fiii mei, dialogul lui Cristos nu este

un joc de iluzii, nici un exercițiu mental van; este cuvântul de adevăr care aprinde și arde cu focul divin.

Isus vorbește mereu cu iubire.

Compătimentește durerea văduvei din Nain, mizeria leproșilor; are milă, mai ales, de păcătos. Isus este expert în delicatețe, a spune cuvântul care încurajează, corespunde la prietenie cu prietenie: ce conversații în casa din Betania cu Lazăr, cu Marta, cu Maria!

Dar Isus știe să fie și exigent, știe să pună pe oameni în fața datoriilor lor, riscând de a nu fi ascultat. Vedeți cum se manifestă inima lui Isus în privința tânărului bogat, care se apropie de el într-o oarecare ocazie: Isus l-a privit cu iubire, în timp ce îi cere despărțirea de bogății. *Qui contristatus in verbo abiit moerens*, acel tânăr a plecat trist, pentru că cuvântul lui Dumnezeu – când nu este primit – devine amar ca fierea.

De aceea, nu este suficient să vorbim; trebuie să acționăm, trebuie să punem în practică învățătura primită; altfel, dialogul – chiar și dialogul cu Dumnezeu – nu este rodnic: pentru că *nu cel ce îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci acela care face voința Tatălui meu care este în ceruri.*

Isus nu este mișcat de considerațiuni de falsă prudență, nici de delicatețea mincinoasă, care duc la îndulcirea spicelor de adevăr. Acceptă până și colocviul cu farizeii, care mergeau la el *ut caperent eum in sermone*, pentru a-l ataca cu cuvintele pe care le-ar fi pronunțat. Dar nu ezită să spună adevărul, în a chema pe nume ceea ce nu are alt nume: Pui de vipere – exclamă – cum puteți să spuneți lucruri bune, voi care sunteți răi? Alte ori el începe dialogul, chiar dacă nu este întrebat; Isus vorbește pentru că vede împrejur necesitatea de a învăța, de a încerca să corecteze

acele mentalități false: *Simon, habeo tibi aliquid dicere*; Simone, am ceva să-ți spun. Isus nu înțelege dialogul ca o concesie care falsifică adevărul.

Este dispus să vorbească cu toții, chiar și cu cel care nu vrea să cunoască adevărul, ca Pilat: *Tu dicis quia rex sum ego. Ego in hoc natus sum et ad hoc veni in mundum, ut testimonium perhibeam veritati: omnis qui este ex veritate audit vocem meam*; Tu o spui; eu sunt rege. Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume: pentru a da mărturie pentru adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul meu. Dar – când este momentul – vorbește fără eufemisme, chiar și crud, și uneori acționează chiar cu duritate: Făcând atunci un bici din funii, a alungat pe toți afară din templu. Să nu vă gândiți că Domnul nostru este un Dumnezeu mânios. Este *mitis et humilis corde*, blând și smerit cu

inima; dar știe că inima omului uneori este dură ca bronzul, și că numai focul va putea să-l topească; focul iubirii, focul adevărului, focul misiunii primite de la Tatăl. De aceea, este suficientă cea mai mică picătură de bună voință, de dorință de a cunoaște ceea ce este autentic, pentru că El se sacrifică în a ilumina, a binecuvânta, a elogia”

Lettera 14 Ottobre 1965, pe „Studi Cattolici”, (1985)

.....

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/in-dialog-cu-totii/> (08.08.2025)